

ΕΤΟΣ ΙΑ΄

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1878

ΑΡΙΘ. 128.

Συνδρ. έτησια 'Αθηνών Δρ. 1.—
 » » 'Επαρχιών » 1200
 » » 'Εξωτερικού » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν όδω 'Ερμού αριθ. 79.

Είς ούδένα, εκτός των τακτικών αὐτῆς
 ανταποκριτῶν, ἀπέλλεται ἡ 'Εφημερίς
 τῶν Παίδων ἀνευ προκληρωμῆς.

Γιγαντομαχία.

ΑΝΑΓΑΥΦΟΝ ΑΘΗΝΙΩΝΟΣ

(ὡπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ.)

'Η παρούσα εἰκονογραφία, εδρικομένη ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως, παρίστησι τὸν Δία καταπολεμοῦντα τοὺς Γίγαντας, οἵτινες ἦσαν τέκνα τοῦ Κρόνου γεννηθέντα ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματός του, πεσόντος εἰς τὴν γῆν. 'Η Γῆ, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὄρησθεῖσα κατὰ τοῦ Διὸς, διότι ἔρριψε τοὺς Τιτᾶνας εἰς τὸν Τάρταρον, ἐξήγειρε τοὺς υἱούς της Γίγαντας, ἵνα ἐκθρονίσωσιν αὐτὸν. 'Ο πόλεμος τῶν Γιγάντων τοῦ-

των πρὸς τὸν Δία καὶ τοὺς θεοὺς ὑπῆρξε μακρὸς. Οἱ Γίγαντες ἐκ τῶν πεδιάδων τῆς Θεσσαλίας ἐρμύμενοι ἀπαχαιρῆσαν ὕ' ἀναβῶσιν εἰς τὸν Ὀλυμπόν ἐπιθέσαντες τὴν Ὅσσαν ἐπὶ τοῦ Πηλίου. Ὁ Ζεὺς ἰδὼν τοὺς Γίγαντας πλησιάζοντας εἰς τὸν Ὀλυμπόν κατετρόμαξε καὶ ἀμέσως προσεκάλεσε τοὺς θεοὺς εἰς συνέδριον πρὸς ἀποσβῆσιν τοῦ κινδύνου. Μετὰ πολλοῦς δ' ἀγῶνας οἱ θεοὶ κατέρησαν καὶ ἐκδιέβησι καὶ καταβάλωσι τοὺς Γίγαντας.

'Η ἀειομνημόνευτος αὕτη νίκη, ἦτις ἀλληγορεῖται

εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως τῶν στοιχείων, ἐξ εἰκονίσθη ἐν πολλοῖς μνημείοις, ἐν μαρμαρίῳ, ἐν νομίμασι καὶ ἐν δακτυλιολίθοις. Τὸ λαμπρότατον τῶν περιωθέντων μνημείων ἐν ἀναγλόφῳ δακτυλιολίθῳ εἶναι τὸ τοῦ Ἀθηναίου ἐν τῷ Μουσαεῖῳ τῆς Νεαπόλεως. Ἐν αὐτῷ ὁ μὲν Ζεὺς παρίσταται ὄρθιος ἐπὶ τεθρίππου ἄρματος φέρων ἐπὶ μὲν τῆς ἀριστερᾶς σκήπτρον, ἐπὶ δὲ τῆς δεξιᾶς τὸν κεραυνόν. Οἱ δὲ Γίγαντες εἰκονίζονται ἔχοντες οὐράς δρακόντων ἢ ὄφρων.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(18ῆ ἀριθμὸν 124.)

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ὁ Ἐμμανουὴλ ἐπέτρεψε τὴν ὀργὴν νὰ κυριεύσῃ τὴν καρδίαν του, κατὰ τῆς ἀδελφῆς του—διὰ πρώτην φοράν ἐλησμόνησε τὴν πρὸς αὐτὴν εὐγενῆ συμπεριφοράν του—ἀποταθεὶς δὲ πρὸς αὐτὴν ὀργίλως, τὴν κατηγορήσεν ὡς συνανοηθεῖσαν μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου, καὶ ἀχάριστον καὶ δολίαν πρὸς αὐτόν. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐξεπλάγη ἕνεκα τῆς ἀπροσδοκῆτου ταύτης ὑποδοχῆς· αἰθανομένη ὅμως τὴν αὐτῆς ἀθωότητα, ἔμεινεν ἥσυχος, χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ δικαιολογηθῆ, οὔτε διὰ λόγου, οὔτε διὰ νεύματος· ἀλλ' ἔταν ὁ ἀδελφὸς τῆς προσέθηκε— «Δὲν δύνασαι ὅμως νὰ ἀρνηθῆς, ὅτι ἀγαπᾷς ἐκεῖνον τὸν ἀποστάτην, τὸν αἰρετικόν,» τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὰς παρειάς τῆς καὶ μετέβαλε τὴν ὑπόχλωμον αὐτῆς ὄψιν εἰς ἐρυθράν.

Ὁ Ἐμμανουὴλ ἐξηκολούθησε τὰς κακολογίας του, ἕως οὗ ἡ Ἰσαβέλλα ἀνέκραεν—

«Μὴ Ἐμμανουὴλ! Παῦσε, σὲ ἱκετεύω! Τί σὲ μέτεβαλε τόσο; Τί—...»

«Ἰσαβέλλα!», ἀπεκρίθη ἀστυρῶς ὁ ἀδελφὸς τῆς, ζητεῖς νὰ ἀποφύγῃς τὴν ἐρώτησίν μου, ἐγὼ ὅμως γνωρίζω τὸ πᾶν. Ἐκ τῶν ἰδίων τε χειλέων ἔμαθα ὅτε ὁ ἀνάτιος ἐκεῖνος ἐτόλμησε νὰ σκεφθῆ περὶ σοῦ, καὶ ὅτι προσέει ἀπεστατήσεν ἀπὸ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας!»

«Ἀπεστατήσεν!», ἐπανέλαθεν ἡ Ἰσαβέλλα.

«Ναί, ἔχει τὰς αἰρετικὰς δοξασίας, τὰς ἑποίας καὶ σὺ ἔχεις,» ἀπεκρίθη πικρῶς ὁ Ἐμμανουὴλ.

«Δόξα τῷ Θεῷ διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν μῆς ἄλλης ψυχῆς!» εἶπε καθαρῶς, καὶ ἐνθέρμως ἡ Ἰσαβέλλα.

Ὁ Ἐμμανουὴλ ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας—ἐκύτταξεν αὐτὴν ἐπὶ μίαν στιγμὴν μετὰ βλοσυροῦ βλέμματος καὶ στραφείς ἤνοιξε τὴν ὕβραν διὰ νὰ ἐξέλθῃ.

«Ποῦ πηγαίνεις, Ἐμμανουὴλ;» ἐφώναξεν αὐτὴ ἐντρομος, καὶ τοὶ μὴ γνωρίζουσα τὴν αἰτίαν.

«Πηγαίω νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἰδικήν σου ἀσφάλειαν διὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀποστάτου ἐρωμένου σου!» ἔητο ἡ σκληρὰ ἀπάντησις.

Ἐκ τοῦ παραθύρου ἡ Ἰσαβέλλα ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἀδελφόν τῆς πορευόμενον πρὸς τὸ φρούριον Ἰριάννα.

Τί ἐννοεῖ, ἄρα, μὲ τὰς λέξεις ἐκεῖνας τὰς τρομεράς; Ἦτο δυνατόν ὁ Ἐμμανουὴλ νὰ λησμονήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ἀγάπην, τὴν τιμὴν, καὶ νὰ προδώσῃ τὸν κάλλιστον τῶν φίλων του! Ἰὸ τοιοῦτον δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ.

Ἀλλὰ καὶ τοὶ δυσπίστευτον, ὅμως ἐγένετο—Ὁ Ἐμμανουὴλ διὰ τῆς προδοσίας τοῦ Κωνσταντίνου, ἐξησφάλισε τὴν ζωὴν τῆς Ἰσαβέλλας. Κατ' ἀρχάς μὲν ἀκούσας τὰς νέας εἰδήσεις ὁ Πάτερ Φερνάνδος ἔμεινεν ἐκστατικός, ὡς ἐάν μὴ σχεδὸν πίστευε τὰ ὠτά του, πεισθεὶς ὅμως ὅτι τῶ ὄντι οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, εὐχαρίστησεν ἐνθέρμως τὸν Ἐμμανουὴλ διὰ τὸν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ζῆλόν του, καὶ ὑπεσχέθη ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα ἤθελεν εἶσθαι ἐλευθέρα νὰ κάμῃ, ὅτι ἤθελε, βεβαιώσας αὐτόν, ὅτι τοῦ λοιποῦ ἠδύνατο νὰ μένῃ ἥσυχος.

Ὁ Ἐμμανουὴλ, ὅστις περιέμενε νὰ εὖρῃ ἀνάπαυσιν καὶ ἥσυχίαν, ἀφοῦ πλέον ἡ ἀσφάλεια τῆς ἀδελφῆς του εἶχεν ἐξασφαλισθῆ, οὐχὶ μόνον νὰ ἥσυχασῃ δὲν ἠδύνατο, ἀλλὰ καὶ ἠσθάνετο τρομερωτάτας τύψεις συνειδότος καὶ πικροτάτην μεταμέλειαν, διὰ τὴν αἰσχράν του πράξιν. Ἐκτός τούτου αἱ χρηματικαὶ του ὑποθέσεις ἐπλησίαζον εἰς κρίσιν, ὁ δὲ ὀλεθρος ἦτον ἀναπόφευκτος. Ἠναγκάσθη δὲ ἐπὶ τέλους νὰ ὁμολογήσῃ τοῦτο εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐφαίνετο τόσο ἐνδιαφερομένη εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς περιουσίας των, ὅσον ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς—Ὁ Ἐμμανουὴλ παρητήρει αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ—Ἐκεῖνος τὴν εἶχε στερήσει τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς Κωνσταντίνου, εἶχεν ὑβρίσει καὶ κακολογήσει αὐτὴν, τὴν εἶχε φοβερίσει καὶ ταράξει, ἐκεῖνη δ' ἀπεναντίας πῶς εἶχε φερθῆ πρὸς αὐτόν; Ἀνεὶ μομφῶν καὶ παραπόνων, ἀπὸ ἅντων εἶχε βεβαίως δίκαιον νὰ μεταχειρισθῆ, ἐπρόφερα γλυκᾶς καὶ παρηγορητικᾶς λέξεις, ἡ δὲ πρὸς αὐτόν συμπεριφορά τῆς ἦτο φιλοφρονεστέρα καὶ ἀδελφικὴ οὐδέποτε τὸν ἐπέτιμησε διὰ τὴν μαύρην του πράξιν—εἶχε συγχωρήσει τὸ πᾶν, ἀλλ' ὅμως νὰ λησμονήσῃ δὲν ἠδύνατο, ὅπως καὶ τὸ ὄχρὸν καὶ λυπημένον πρόσωπόν τῆς ἐδείκνυεν. (ἀκολουθεῖ.)

—«Εἰς τὴν πύσιν τοῦ ἔχθρου σου, μὴ χάσῃς καὶ εἰς τὸ δόλοσθαι αὐτοῦ, ἀ: μὴ ἐμπαρῆνεται ἡ καρδιά σου.» (Μαρκ. κδ' 27.)

ΤΕΩΛΟΓΙΑ.

Στρώμα Τριαδικόν.

(Συνέχεια τῶν προηγούμεν. φύλλον.)

Ἐκτός τῶν θαλασσίων καὶ χερσαίων σαυρῶν, ἀπαντῶνται λεῖψανα καὶ πτερωτῶν σκυρῶν, μεταξὺ δὲ τούτων αἱ πτεροδάκτυλοι. Αὗται δὲν εἶχον πτερὰ, ἀλλὰ μεμβράνην, ἐνάουσαν τὰ ἔμπροσθα σκέλη μετὰ τῶν ὀπισθίων, καὶ σχηματίζουσαν εἰδὸς τι πανίου, διὰ τῆς βοήθειας τοῦ ὁποῦ ἠδύναντο νὰ πετώσι. Πραγματικῶς δὲ ἦσαν νοκτερίδες γιγαντιαίου μεγέθους. Τὸ μήκος τῶν πτερόγων αὐτῶν ἀπὸ τῆς μᾶς ἄκρας εἰς τὴν ἄλλην εὐρέθη ἴσον μὲ 27 πόδας!, ἐνῶ αἱ τοῦ Κονδόρου, τοῦ μεγίστου ἤδη ὑπάρχοντος πτηνοῦ, τοῦ ὁποῦ τὴν εἰκόνα εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ φύλλον τοῦ μηνὸς Φεβρ. τοῦ ἔτους 1870, δὲν ὑπερβαίνοσι τοὺς δώδεκα πόδας.

Θαλασσίαι καὶ χερσαῖαι Σαῦραι.

Αἱ πτεροδάκτυλοι αὗται σαῦραι ἦσαν θηρία φοβερά, διότι ὄχι μόνον νὰ πετών, ἠδύναντο, ἀλλὰ καὶ νὰ κολυμβοῦν ὡς νῆσαι, καὶ ν' ἀναρριχῶνται ἐπὶ δένδρων καὶ βράχων διὰ τῶν γαμφῶν καὶ ἰσχυρῶν ὀνόχων των, ὥστε πρέπει νὰ ἔλαμνον μεγάλην θραύσιν εἰς τὰς μύϊας, τοὺς σιῶληκας, τὰ ὄφθαλα καὶ ἄλλα ἔντομα.

Ἄλλὰ καὶ αὗται ἐγένοντο συγγὰ θύματα τῶν ἀδηφάγων συγχρόνων των, — τῶν πλησιεσασύρων σκίνας διὰ τῶν μακρῶν καὶ ἐλαστικῶν αὐτῶν λαϊμῶν ἠδύναντο νὰ συλλαμβάνουσι τὰς πτεροδάκτυλους ὄσκιαι διήρχοντο πλησίον αὐτῶν, ὡς φαίνεται ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι.

Ἐκτός τῶν μνημονευθέντων σαυροειδῶν ἑρπετῶν ἀπαντῶνται καὶ λεῖψανα χελωνῶν τεραστέου μεγέθους, ἐνίοτε μόνον τὸ ἐξωτερικόν των ὄστρακον εἰ-

χε μεγέθος 20 περίπου ποδῶν καὶ περὶ τοὺς 4 περίπου πόδας τὸ ὕψος.

Προσέτι εἰς τὸ στρώμα τοῦτο ἀπαντῶνται ἔχνη παροδατίων πτηνῶν, τεραστέου μεγέθους· ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ ποδὸς ἐνὸς τούτων κρίνοντες οἱ φυσιοδίφαι συνεπέραναν, ὅτι τὸ μέγεθος τοῦ πτηνοῦ ἐκείνου πρέπει νὰ ἦτο τετράκις μεγαλειότερον τοῦ τῆς στρουθοκαμήλου, — τοῦ μεγίστου τῶν ὑπάρχοντων πτηνῶν, 36 ποδῶν τὸ ὕψος καὶ 400 λιτρῶν, εἴτε 180 ὀκάδων τὸ βάρος! Ὁ ποὺς του εἶχε μήκος 10 δακτύλων, ἢ δὲ κνήμη του 4 ποδῶν!

Εἰς τὸ στρώμα τοῦτο ἀπαντῶνται καὶ τὰ πρῶτα ἔχνη τῶν μαρσυποφόρων, εἴτε ζῶων φερόντων ὑπὸ τὴν κοιλίαν μάρσυπον, εἴτε θυλάκιον ἐντὸς τοῦ ὁποῦ κατὰ τὴν γέννησιν πίπτουσι τὰ νεογνά, καὶ διαμένουσι βυζαίνοντα μέχρι οὗ ἀναπτυχθῶσιν ἱκανῶς, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ χωρῶσιν ἐν αὐτῷ ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν ἢ φέροι ἐπρομήθευσεν εἰς αὐτὰ μέσα μεταβάσεως ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ σωτηρίας ἐν καιρῷ κινδύνου τὸ ἐξῆς·

Ἀναδαίνουσι ἐπὶ τῆς βράχου τῆς μητρὸς των, ἥτις ῥίπτει τὴν ἰσχυρὰν οὐράν της πρὸς τὴν κεφαλὴν της, ταύτην δὲ συλλαμβάνοντα τὰ μικρὰ της μὲ τὰς συλληπτικὰς οὐράς των συγκρατοῦνται τοιουτοῦτως ἐπ' αὐτῆς καὶ οὕτω μεταφέρονται εἰς ἄλλον τόπον, ἢ σώζονται ἐκ τοῦ κινδύνου.

Ἀντιπρόσωπος τῶν πρώτων ἐκείνων μαρσυποφόρων εἶναι ἡ σημερινὴ λεγομένη Καρχαροῦ, εἰκόνα καὶ περιγραφὴν τῆς ὁποίας εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ φύλλον τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ 1868 τῆς Ἐφημερῶν Παίδων. (ἀκολουθεῖ.)

Εἰς τριετές Κοράσιον.

Ἡ ὑπόβανθός σου κῆμη ὀφθαλμοὶ οἱ κυανοὶ σου, παριστοῦν ἐνοσκαριωμένην ἀθωότητος μορφήν· ὁμοιάσεις, Κλεοπάτρα, τὰς οὐρὶ τοῦ Παραδείσου, καὶ τὸ πρόσωπόν σου φέρει ἀρετῆς λαμπρὰν βαφήν.

Εἶσαι ῥόδον τῆς πρῶτης, εἶσαι ἔσπερος ἐσπερά, ὡς ἡ Ζεφωρίτις ἀδρα καὶ τερπνὴ καὶ δροσερὰ, ὡς θυρίαμα λιθάνου περιτρέχον τὸν αἰθέρα, ὡς παρθενικῶν ρυάκων τὰ κρυστάλινα νερά.

Ὡς προβαίνεις εἰς τὰ ἔτη κ' εἰς τὰς ἀρετὰς προχώρει, Ἑλληνίς τὴν γέννησίν σου καὶ τὰ ἔθνη Ἑλληνίς.

Εἶθε ζῶντα νὰ μ' εὐφραίνῃς τὰ ἀγαθὰ σου, ἀγνὴ κόρη, καὶ θανόντος ἡ ψυχὴ μου νὰ σικρᾷ ἐν Οὐρανοῖς!.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΤΕΑΝΗΣ

ΙΩΝΑΘΑΝ.

Τὴν ἱστορίαν τῆς προκειμένης εἰκόνος οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται δύνανται νὰ ἀναγώσωσιν εἰς τὸ ἰδ'. κεφ. τοῦ Α'. Βιβλίου τοῦ Σαμουὴλ.

Ὁ Ἰωνάθαν ἦτο ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σαούλ, τοῦ πρώτου βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ—ἦτο δὲ ἀνὴρ γενναῖος,

μόνου τοῦ ἐπλοφόρου του, δὲν ἐδίστασε νὰ σκαλώσῃ διὰ τῶν βράχων καὶ νὰ προσβάλῃ τοὺς ἐν τῇ φρουρῇ φυλάσσοντας Φιλισταίους.

Βεβαίως ἡ φρουρὰ ἐκείνη, βλέπουσα δύο μόνον ἄνδρας ἀναρριχωμένους ἐπὶ τῶν βράχων, θὰ τοὺς ἐξέλαβεν ὡς τρελοὺς καὶ διὰ τοῦτο τοὺς προσεχάλεσε νὰ ἀνέλθωσιν· ἔτιαν ἕως ἀνῆλθον μέχρι τοῦ φρουροῦ

Ἰωνάθαν.

υἱὸς εὐπαιθῆς, χρηστὸς τὰ ἔθνη, λιτὸς τὴν περιβολὴν, εὐκρινῆς φίλος καὶ εὐσεβῆς ἄνθρωπος—ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε πατέρα κακὸν καὶ ὑπέφερεν, ὡς συμβαίνει πολλάκις, ἐνεκα τῆς κακίας αὐτοῦ.

Τοιαύτη ἦτο ἡ φιλοκατορία καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ πίστις του, ὥστε καὶ τοὶ ἀκολουθοῦμενος ἔκπ

καὶ εἰσῆλθον εἰς αὐτό, τοὺς εὗρον φρονίμους καὶ γενναίους καὶ ἐπλήρωσαν μὲ τὴν ζωὴν των διὰ τὴν μαρτίαν των.

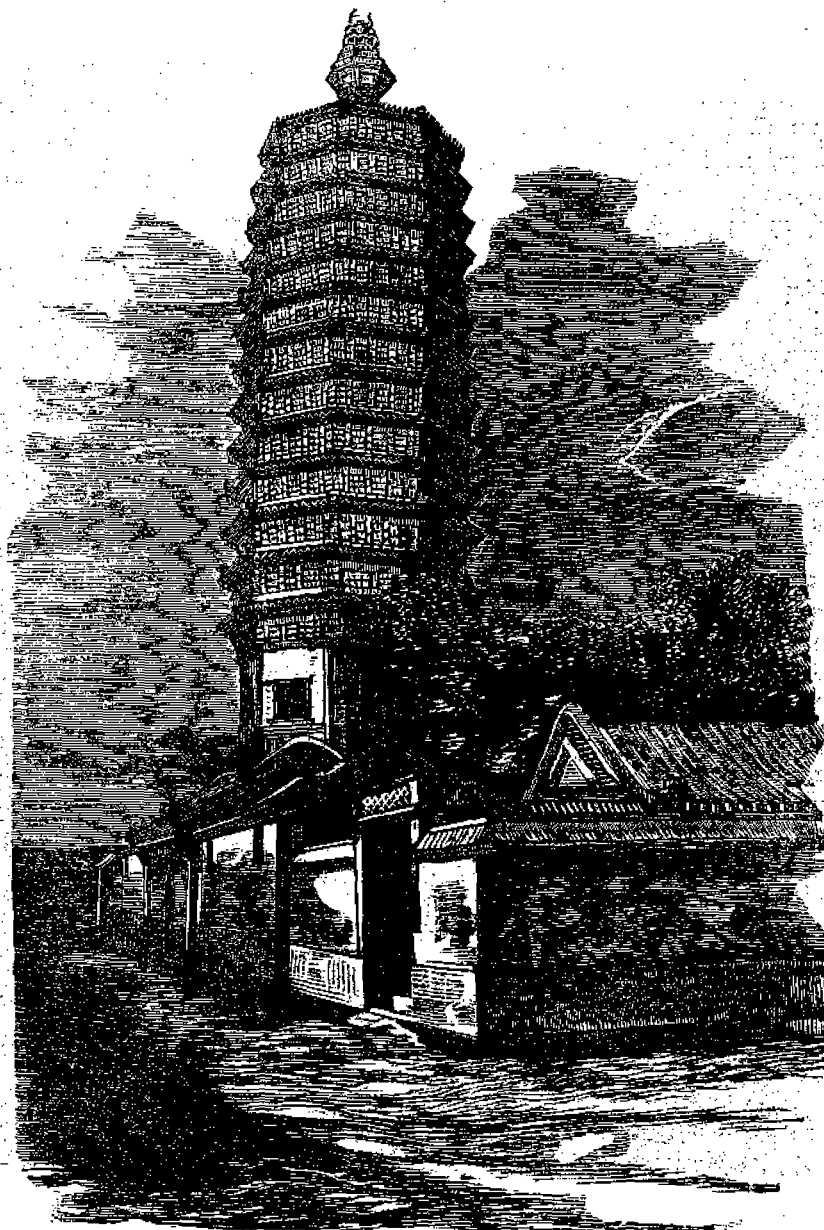
Ὁ Ἰωνάθαν συνῆψε στενωπὰτην φιλίαν μὲ τὸν γαμβρὸν τοῦ Δαβὶδ, ὥστε οἱ δύο οὗτοι νέοι ἐγένοντο μία ψυχὴ, καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις προσφύλαξε τὸν

Δαβίδ ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς καὶ προσβολὰς τοῦ πατρὸς τοῦ Σαούλ, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἐπεπλήχθη καὶ ἐξορίσθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωννάθαν ἐφρονέθη εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ τε συνῆψε μάχην κατὰ τῶν Φιλισταίων ἐπὶ τὸ ὄρος Γελ-

βοὲ, ὃ δὲ Δαβίδ μαθὼν τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐθρήνησεν αὐτὸν περιπαθέστατα, ὡς βλέπομεν ἐν τῷ α. κεφ. τοῦ Β'. Βιβλίου τοῦ Σαμουὴλ.

Ἡ ἱστορία τοῦ νέου Ἰωννάθαν εἶναι πολὺ διδακτικὴ εἰς τοὺς νέους τοὺς ἔχοντας γονεῖς πανηρός.

Ἡ Τούγγ-Τσὸ Παγόδα.

Ἡ ΕΝ ΤΟΥΝΓ-ΤΣΟ ΠΑΓΟΔΑ.

Ἐξ ὄλων τῶν θρησκειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκράτησαν εἰς αἰγματοσίαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὰ εἰδωλοατρικὰ ἔθνη, οὐδεμία ἄλλη ἐξήσχησε μεγαλειτέραν ἐπιρροὴν

ἐπὶ τοῦ νοδὸς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Βουδισμόν, ἧς τις ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ μεγαλειτέρου μέρους τῶν κατοίκων τῆς Κίνας, — κράτους περιέχοντος ὑπὲρ τὰ 400 ἑκατομμύρια ψυχῶν!

Ίδρυτής τῆς παραδότου ταύτης θρησκείας ἦτο ὁ Σακκαμούνης Γκαουτάμας κατὰ τὸν ἕκτον π. Χ. αἰῶνα. ἦτις διεδόθη ταχέως εἰς τὰς Ἰνδίας, τὴν Νεπὲλ, Κασμίριαν, Κεϋλάνην, Σιάμην' καὶ Βούρμαν' τρεῖς δὲ αἰῶνας μετὰ τὴν ἴδρυσιν αὐτῆς ἐν Βενάρεσ, 18 ἱερεῖς αὐτῆς μετέβησαν εἰς τὴν Κίναν ὅπως διαδώσωσι τὴν θρησκείαν ταύτην μεταξὺ τῶν Κινέζων· ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτῶν καὶ τῶν διαδόχων των δὲν ἦσαν πολὺ ἐπιτυχεῖς, μόνον δὲ κατὰ τὸν πρῶτον μ. Χ. αἰῶνα ὁ Βουδισμὸς ἤρχισε νὰ ἀποκτῇ ἐπίσημον ἐπιρροήν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ αὐτοκράτορος Μινγ-Πι τοσοῦτον ἐπεκράτησεν, ὥστε ἔκτοτε κατέστη ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν θρησκειῶν τῆς Κίνας.

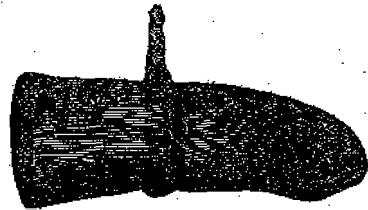
Ὅπως τὰ ἄλλα θρησκευόμενα, οὕτω καὶ ὁ Βουδισμὸς ἔχει τὰ εὐκτήρια καὶ τοὺς ναοὺς του, ἐντὸς τῶν ὁποίων λατρεύεται ὁ Βούδας· εἶναι δὲ οἱ ναοὶ οὗτοι οὐχὶ μίας καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἀλλ' ὡς οἱ τῶν Ἑλλήνων, πολλῶν, μία τῶν ὁποίων εἶναι ἡ Παγόδα, εἰκόνα τῆς ὁποίας βλέπουσαν οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα.

Τὸν ἐξῆς περὶ τῆς κατασκευῆς τῆς πρώτης Παγόδα εἰς τὴν Κίναν μόνον θὰ εἰρωσιν οἱ ἀναγνώσται λίαν ἀξιοπερίεργον, ὡς δεικνύοντα πόσον εὐκόλως ἡ θρησκευτικὴ πλάνη δύναται νὰ διαδοῖθῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἰστορεῖται, ὅτι κατὰ τὸν 19ον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοκράτορος τινος, ὅστις ἔζη περὶ τὸ 250 π. Χ., ἀλλοδαπὸς τις ἱερεὺς Βουδιστῆς, ὀνόματι Κάνγ-τσούγγ-Χουεὶ ἐράνη εἰς τὴν πόλιν Νανκιν, τὴν τότε πρωτεύουσαν τῆς Κίνας, καὶ ἐξέτέλλει πολλὰ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ὑπερφυσιῶδη πράγματα. Ὁ λαὸς ἀνέφερε τοῦτο εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ἡ δὲ Μεγαλειότης του προσεκάλεσε τὸν ἱερέα εἰς ἀκρόασιν, καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἂν ὁ Βούδας ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ θεῖα τινα σημεῖα. Ὁ ἱερεὺς ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Βούδας εἶχεν ἀφήσει πολλὰ ἔχνη ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἂν καὶ ταῦτα ἦσαν πολὺ μυστηριώδη. Ὅτι εἶχεν ἀφήσει πολλὰ λεῖψανα, ἡ θαυματουργὸς δύναμις τῶν ὁποίων ἦτο ἀπειρος. Ὁ αὐτοκράτωρ ἠρώτησε ποῦ ἠδύνατο νὰ εὑρεθῶσι τοιαῦτα λεῖψανα, ὁ δὲ ἱερεὺς ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν τῷ ᾄντα ὁ αὐτοκράτωρ εἰλικρινῶς ἐπεθῆμει νὰ ἀποκτήσῃ τοιοῦτόν τι, ἦτο βέβαιον, ὅτι θὰ εὑρίσκατο. Ὁ αὐτοκράτωρ ὑπεσχέθη τότε νὰ κτίσῃ μίαν Παγόδαν εἰς τιμὴν αὐτοῦ, ἂν ποτε εὑρίσκατο τοιοῦτόν τι.

Λαθὼν τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην ὁ ἱερεὺς ἤρχισε τὰς ἐρεῦνας του καὶ μετὰ εἴκοσι καὶ μίαν ἡμέρας διηνεκεῖς ἀναζητήσεις κατόρθωσε νὰ εὑρῇ ἐν τοιοῦτον λεῖψανον, — ὁσοῦν ἐντὸς μίαις φιάλης (μποτούλιας καὶ ἀμέσως τὸ παρουσίασεν εἰς τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα. Ὅταν δὲ μετεφέρθη εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐφώτισεν ὀλόκληρον τὸ

παλάτιον! τοῦτο δ' ἐπήρθεσεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις παρεκάλεσε νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς φιάλης, ὅπως τὸ ἐξετάσῃ καλλίτερον.

Μόλις ὁμοῦ ἐξήχθη καὶ ἐρρίφθη ἐντὸς λεκάνης χαλκίνης, ἡ λεκάνη ἀμέσως ἐθραύσθη ἐκ τοῦ βάρους καὶ τῆς δυνάμεώς του, τὸ ὅποιον κατετρόμαξε τὸν αὐτοκράτορα· ἀλλ' ὁ ἱερεὺς τῷ εἶπε νὰ μὴ φοβῆται καὶ τὸν διεβεβαίωσεν, ὅτι τὸ λεῖψανον ἐκεῖνο εἶχε καὶ ἄλλην ἐπι θαυμασιωτέραν δύναμιν, τὸ νὰ μὴ χαρακώνεται ἡπλαθὴ οὐδὲ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀδάμαντος, οὔτε νὰ συντρίβεται ὑπὸ τῆς βαρυτάτης σφύρας.

Ὁδοὶ τοῦ Βούδα.

Πρὸς δοκιμὴν τοῦτου ὁ αὐτοκράτωρ προσεπάθησεν νὰ τὸ χαραῖν διὰ τοῦ ἀδάμαντος τοῦ θαυματοῦς του, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη· ἀλλ' οὔτε ὁ προσκληθεὶς σιδηροουργὸς ἠδυνήθη διὰ τῆς σφύρας του νὰ τὸ θραύσῃ, ἀπεναντίας ἡ σφύρα ἐθραύσθη εἰς μύρια τεμάχια, ἐνῶ τὸ λεῖψανον ἔμεινεν ἀθλαβές.

Ὅτως ὁ αὐτοκράτωρ πεπειθεὶς εἰς τὴν θεῖαν δύναμιν τοῦ Βούδα ἐνηγκαλίσθη τὸν Βουδισμὸν καὶ ἀνῆγειρε τὴν ὑποσχέθεισάν Παγόδαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας κατετέθη τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο λεῖψανον, καὶ οὕτως ἐγένετο ἡ ἀρχὴ τῆς οἰκοδομῆς τῶν Παγῶδων.

Ἡ πρώτη ἐκείνη Παγόδα εἰς τὴν πόλιν Νανκιν ἐκόστισε περὶ τὰ 18 ἑκατομμύρια φράγκα· ἦτο δὲ κατασκευασμένη ἐκ μαρμάρου θαλισμένου, ἔσθθεν καὶ συνίστατο ἐξ ἐννέα πατεμάτων, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς εἶχε διαφόρους κώδωνας, οἵτινες κινούμενοι διὰ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων ἀπετέλουν μελωδικὴν ἀρμονίαν ἀκουσμένην καθ' ὅλην τὴν πόλιν. Δυστυχῶς τὸ ἑρῶτον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο κτίριον καταστράφη ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν τὸ 1866.

Ἡ Παγόδα, τὴν ὁποίαν βλέπει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα, εὑρίσκαται εἰς τὴν Τούγγ-τσού, πόλιν περιέχουσαν 190 περίπου χιλιάδας ψυχῶν καὶ ἀπέχουσαν μόνον 12 μίλια ἀπὸ τοῦ Πεκίνου, τῆς νῦν πρωτεύουσας τῆς Κίνας.

Εἶναι πολὺ εὐχάριστον ὅτι εἰς τὴν μεγάλην ταύτην πόλιν ἐγκατεστάθησαν ἤδη τέσσαρες ἱεραπόστολοι ἐξ Ἀμερικῆς, οἵτινες διὰ σχολείων, τῆς διαδόσεως τῶν Ἀγίων Γραφῶν καὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ εὐαγγελίου προσπαθοῦσι νὰ ἐλευθερώσωσι τοὺς ἀθλίους ἐκεῖνοους

άνθρώπους από τὰ δεσμά τῆς εἰδωλολατρίας, μετὰ τὰ ὅποια ὁ Σατανᾶς τοὺς ἔχει δεσμευμένους ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας.

Η ΚΑΛΩΣΙΤΗ ΉΚΑΙΚΗΣΙΣ

— «Ἐλάτε παιδιὰ, ἀφοῦ εἶναι τέτοιος φοβιστῆρής ἀφήσατέ τον, καὶ ἄς πᾶμε.»

— «Ἐλα καὶ σὺ Γεώργιε, τί πειράζει; Εἶναι μόνον γιὰ χορατὰ. Τί φοβεῖσαι;»

— «Δὲν φοβοῦμαι, Παῦλε, ἀλλὰ δὲν θέλω ἀπολύτως νὰ τὸ κάμω. Εἶναι κακὸν πρᾶγμα, διατὶ νὰ ἀδικήσωμεν τὸν ἄλλον; Δὲν ἐμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς θέλετε νὰ τὸ κάμετε.»

— «Ἐ, καὶ σὺ τώρα θέλεις νὰ δεῖξῃς πῶς εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ μᾶς; πὲς πῶς φοβεῖσαι τὸν διδάσκαλον, καὶ μὴ θέλεις νὰ μαζὶ κάμῃς τὸν ἄγιον! Ἐλάτε καὶ ἀφήσατε τὸν μωροῦτακον μετὰ τὰ μαγαλά του.»

— «Θὰ τὸ μετανοήσῃς καμμίαν ἡμέραν, Ἀλέξανδρε.»

— «Τί! σένα θὰ φοβηθῶ;»

— «Καλὰ, κάμε ἔ,τι θέλεις, τοῦλάχιστον μὴ βάζῃς καὶ τοὺς ἄλλους, διότι εἶναι ἁμαρτία.»

— «Θὰ ἔλθετε σᾶς, ἢ θὰ καθήσῃτε ν' ἀκούετε αὐτὸν τὸν μικροψυχον; Ἐγὼ φεύγω!»

Καὶ μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ἀλέξανδρος ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ τοίχου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν λοιπῶν συντρόφων του.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινε μόνος εἰς τὸν κήπον τοῦ σχολείου. Περιεπατεῖ δ' ἀνησυχῶς σκεπτόμενος ἐπὶ τῶν προσβλητικῶν λέξεων, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τοῦ σμαθητῆς του, καὶ τὸ αἷμά του ἔβραζεν ἐνφ' ἐσυλλογίζετο, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος τὸν εἶχεν ὀνομάσει μικροψυχον καὶ δειλόν.

— «Ἐγὼ δειλός; Δὲν πειράζει, θὰ τοῦ δεῖξω καμμίαν ἡμέραν, ἐάν ἦμαι δειλός ἢ ὄχι. Τὴν ἀδικίαν ὁμοῦ ποτὲ δὲν θὰ τὴν πράξω ἄς μὲ εἶπουν ὅ,τι θέλουν.»

Τοιοῦτοτρόπως σκεπτόμενος, ἤκουσε τὰ βήματα τῶν συντρόφων τοῦ ἐπιστρεφόντων, ἐστάθη δὲ εἰς τὴν θέσιν του, ὅπως ἐκείνοι ἴωσαν αὐτὸν καὶ μὴ ὑποπτευθῶσιν, ὅτι εἶχε προδώσει αὐτοὺς εἰς τὸν διδάσκαλον. Εἰς μιαν στιγμήν οἱ τέσσαρες σύντροφοί του ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ μὲν Παῦλος καὶ δύο ἄλλοι ὄντες ἐπιδέξιοι κατέβησαν ἀμέσως καὶ ἔσπευσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τοῦ παραθύρου. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ὅστις ἦτο τελευταῖος ἐφώνησεν ἔσον δυνατὰ ἐτόλμα, εἰς τὸν Γεώργιον:

— «Πάρε τὸ καλάθι ζωὴ νὰ καταβῶ.» Οὗτος δὲ χωρὶς νὰ σκεφθῆ τὸ ἔλαβε, ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος ἀντὶ νὰ τὸ πάρῃ, ἀφοῦ κατέβῃ, ἔδραμεν ἐν βίᾳ εἰς τὴν οἰκίαν ἀφίπων τὸν ταλαίπωρον Γεώργιον ἱστάμενον ἐκεῖ

μετὰ τοῦ καλάθιου εἰς τὰς χεῖρας! Μόλις ὁμοῦ ἐνόησεν ὅτι τὸ στρατήγημα τοῦτο ἔμελλε νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς κίνδυνον, καὶ παραιτήσας τὸ καλάθιον ἤρχισε νὰ τρέξῃ καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἀφῆνης χεῖρ τις ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ στραφεὶς εἶδε τὸν διδάσκαλον.

— «Σὺ, Γεώργιε! Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον. Πῶς δὲν αἰσχύνεσαι νὰ πράξῃς τοιοῦτον πρᾶγμα! Νὰ κλέψῃς ἀπὸ τὴν πτωχὴν ἐκείνην γυναῖκα τὰ ὀλίγα ὀπωρικά, διὰ τῆς πωλήσεως τῶν ὁποίων ζῆ!»

— «Σᾶς βεβαίῳ, διδάσκαλε, ὅτι ἀντὶ τὰ ἔκλεψα ἐγὼ.»

— «Πῶς δὲν τὰ ἔκλεψες; Ἴδου, ὅτι σὺ συλλαμβάνων φεύγοντα, εἶπες ἤκουσε τὰ βήματά μου. Σὺ εἶδον προσεῖ καταβαίνοντα ἀπὸ τὸ δένδρον, ἀλλ' ἤμην πολὺ μακρὰν καὶ εἶχες ἀπομακρονθῆ πρὶν δονηθῶ νὰ σὲ φθάσω.»

— «Ἐχετε λάθος. Βλέπω ὅτι αἱ περιστάσεις εἶναι κατ' ἐμοῦ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἄλλο παρ' ἔ,τι σᾶς λέγω.»

— «Ποῖος λοιπὸν τὸ ἔκαμε;»

— «Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω.»

— «Θὰ μοὶ τὸ εἶπῃς, ἢ θὰ ὑποφέρῃς τὴν τιμωρίαν σου.»

— «Ἄς τὴν ὑποφέρω, λοιπὸν, δὲν δύναμαι ὁμοῦ νὰ σᾶς εἶπω ποῖος τὸ ἔκαμε.»

Ὁ διδάσκαλος τότε στραφεὶς ἀπ' αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σημάνας τὸν κώδωνα, ἐσύναξε τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν αἴθουσαν.

— «Ποῖος ἀπὸ σᾶς ἔκλεψε τὰ ροδάκινα ταῦτα ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς κυρᾶς Ἐλένης. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ὁμολογήσῃτε τὴν ἀλήθειαν.»

* Ἄκρα ἡσυχία εἰς τὴν αἴθουσαν.

— «Καὶ πάλιν ἐρωτῶ, ποῖος τὰ ἔκλεψε;»

Οὐδείς ἀπεκρίθη.

— «Ἐάν τις ἀπὸ σᾶς γνωρίζει ποῖος τὰ ἔκλεψε, ἄς ἐγερθῆ!»

Ὁ Γεώργιος ἠγέρθη, ὁ Ἀλέξανδρος ἔγεινεν ὠχρός.

— «Γώρα θὰ μὲ προδώσῃ.» Ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν.

— «Σὺ λοιπὸν Γεώργιε γνωρίζεις τὸν κλέπτην.

Λοιπὸν ζητῶ παρὰ σοῦ τὸ ὄνομά του.»

— «Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω κύριε,» ἀπεκρίθη εὐσταθῶς ἀλλὰ μὲ σέβας ὁ Γεώργιος.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀνέπνευσεν, — ἦτον ἀσφαλῆς!

— «Ὡς διδάσκαλός σου ὁμοῦ τὸ ἀπατῶ.»

— «Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω.»

— «Λοιπὸν, ἢ ποινὴ θὰ ἦναι ἰδική σου.» Ἐπὶ ὀλόκληρον μῆνα δὲν σοὶ ἐπιτρέπεται νὰ συναναστρέφῃσαι μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν· οὗτοι δὲ ἀπαγορεύονται ἀπὸ τοῦ νὰ σὲ πλησιάζουν, ἢ νὰ ὁμιλοῦν μετὰ σοῦ, εἰμὴ διὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρᾶγματα. Προσεῖτι θὰ ἀντιγράφῃς καθ' ἑκάστην καὶ ἑκατὸν ἀράδας ἐκ τοῦ

Βιργιλίου. Είς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἴσως θὰ ἦσαι ετοιμος νὰ μοὶ ὑπακούσῃς. Πηγαίνετε τώρα εἰς τὰς τάξεις σας.»
(ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΧΕΡΙ.

— Μὰμὰ, ἡ Φρόσω ἔλεγεν, ὀλίγο πεισιμομένη
Μιά γνώμη ἔχομε μαζὴ ἐγὼ καὶ ἡ Ἑλένη
Ὅμως ὁ Κύριος ἐδῶ, τόσο μικρὸς ἀκόμη,
Ἔχει κ' ἐκείνος γνώμη. . .
Καὶ τὸ Γεωργιάκη ἔδειξε, ἄσπρη μορφή, χιονάτη,
Παῖδι, μ' ὀλόχροσα μαλλιά, μάτια, ψυχὴ γεμάτη. . .
Γλοῦκὰ ἔχαμογέλασε κ' εἶπ' ἡ μητέρα, — Ποῖα
Εἶν' ἡ μεγάλη σας αὐτὴ, παιδιὰ, φιλονεικία;
— Ἰδοῦ, Μὰμὰ· ὁ κύριος τοῦ τόσα πολλὰ ἔζει,
Λέγει πολυτιμότερο καὶ τῶν ἡμετέρων τὸ χέρι!
Δὲν λέγω μὲ τὸ χέρι του κἀνεὶς κεντᾶ· μὰ πάλι,
Ἔχουνε ἄλλη εὐμορφιὰ τὰ δῶμας ἡμᾶς, ἄλλη.
— Γιατί, μικρὲ μου, προτιμᾶς τὸ χέρι; — Μὰ, μητέρα,
Θυμᾶσαι τί μοῦ ἔλεγες ἐκείνη τὴν ἡμέρα; . .
— Γί' ὄσλεγα; — Νὰ ἔλεγες, πῶς ἡ ἐλεγεροσύνη,
Εἶναι τὸ ποῖο καλλίτερο τοῦ ὁ Θεὸς μας δίνει. . .
— Λοιπὸν; — Λοιπὸν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ ἡμέρα ἢ
[τὸ χέρι
Δίνει ψωμὶ; . . . — Μὲ τοῦτο τί; αὐτὸ καὶ ποῖος δὲν ἔζει;
Εἶπ' ἡ Ἑλένη — Νὰ, ἐσύ κ' ἄς ἦσαι ποῖο μεγάλη. . .
Τὸ φίλησ' ἡ μητέρα του, τὸ πῆρε σ'τὴν ἀγκάλη,
Καὶ εἶπε — Ἔχεις δίκαιο, μικρὲ μου· ὅποιο χέρι,
Εἰς τὸν πτωχὸ ὅπου πεινᾷ λίγο ψωμὶ προσφέρει,
Κ' ἀπὸ τὰ ἡμέρα μας τὰ δῶμα καλλίτερα κοιτάζει.
Καὶ τέτοιο χέρι, τοῦ Χριστοῦ τὸ χέρι ὁμοιάζει!
Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Οἱ μισθοὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι ὡς ἑξῆς:

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν	50,000	τάληρα
Ὁ Ἀντιπρόεδρος »	8,000	»
Ὁ Κεντρικὸς ταμίης »	8,000	»
Τὰ Μέλη τοῦ ὑπουργείου »	8,000	»
Οἱ Δικασταὶ ἀνωτάτου δικαστηρίου	10,000	»
Οἱ Γερουσιασταὶ καὶ Βουλευταὶ ἕκαστος	5,000	»
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου τῆς Νέας Ἰόρκης	8,800	»
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Τελωνείου τῆς Νέας Ἰόρκης	12,200	»
Ὁ Πρόεδρος εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν	17,000	»
» » Γερμανίαν	17,000	»
» » Γαλλίαν	17,000	»
» » Ρωσσίαν	17,000	»
» » Ἰσπανίαν	12,000	»

Οἱ μισθοὶ οὗτοι παραβαλλόμενοι μὲ τοὺς ὁποίους ἡμεῖς διδομεν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους μας εἶναι ἡλίθιοι.

— Ἐάν τις σοὶ εἴπῃ ὅτι ὁ τάδε εἶπέ τι κακὸν περὶ σοῦ, μὴ προσπαθῆσῃς νὰ δικαιώσῃς τὸν ἑαυτὸν σου, ἀλλ' εἶπέ, — εἰάν ἐκεῖνος ἐγνώριζε πάντα τὰ σφάλματά μου, δὲν θὰ ὠμίλει περὶ μόνου τοῦ ἐνός ἐκείνου.» (Ἐπιβατηγός.)

— Τὰ πάθη εἶναι οἱ ἀνεμοὶ, ὅστινες κινεῖται τὸ πλοῖον τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἡ κρίσις εἶναι ὁ πηδαλιόχομος, ὅστις ὀδηγεῖ αὐτό. Ἄνευ ἀνέμου τὸ πλοῖον μένει ἀκίνητον, ἀνευ πηδαλιόχου τὸ πλοῖον ναυαγεῖ. (Σούλτζ.)

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὅλως πνεῦμα, ἀλλ' ἔχει καὶ σῶμα, τὸ ὅποιο ἐνίοτε μὲν εἶναι ἐμπόδιον, ἐνίοτε δὲ μέσον, πάντοτε ὅμως ἀχώριστος σύντροφος. Αἱ αἰσθήσεις δὲν εἶναι, καθὼς λέγουσιν οἱ τινες, φολακὴ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μάλλον παράθυρα ἀνοίγοντα πρὸς τὴν φύσιν, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ συγκαίνοιται μετὰ τοῦ σώματος. (Victor Cousin.)

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πόσαι οἰκογένειαι ἐκάθησαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἰσραὴλ ἀφοῦ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν Ἰούδαν;
2. Τίς ἦτο ἡ βραχυχρονωτέρα;
3. Τίς ἡ ἀσεβεστερά;

ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

Νέα τις ἐρωτηθεῖσα πόσον ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἦτο, ἀπεκρίθη, τὰ γινόμενα τοῦ 6 ἐπὶ 7 καὶ τοῦ 7 ἐπὶ 3 ἐάν προστεθῶσιν εἰς τὴν ἡλικίαν μου ἀποτελοῦν ἀριθμὸν μεγαλύτερον τοῦ γινομένου τοῦ 6 ἐπὶ 9 ὢν 4 κατὰ τοσαύτας μονάδας, καθ' ὅσας τὸ διπλάσιον τῆς ἡλικίας μου εἶναι μεγαλύτερον τοῦ ἀριθμοῦ 20.

Πόσον ἐτῶν ἦτο ἡ νεανίς;

Δύσεις τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Ἰουνίου αἰνίγματος.

Ὅγαρ — ὄνειρον — ἐνόπιον

Τὸ ἔλυσεν μόνος ὁ ἐξ Ἀθηνῶν Δ. Γ. Μεταξᾶς.

Δύσεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος

$$B \quad t \quad \epsilon \quad \lambda \quad \epsilon \quad o \quad \nu$$

$$2 \pm 10 \div 2 \times 30 \times 10 \times 70 \times 60 = 170$$

Τὸ ἔλυσαν ὁ ἐκ Γαλαξειδίου Δ. Καραλῆς καὶ οἱ ἐξ Ἀθηνῶν Ν. Τ. Μεσσηνῆσιος καὶ Π. Στεργίου.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐδημοσιεύθησαν Πλέξιππος καὶ Τίξεδος ἀντὶ Πλέξιππος καὶ Τοξεύς.